

Kanizsa József: A jégvirág

Egyszer réges-régen, amikor már ismerték az ablaküveget, történt, hogy főzés közben a fedő alól a kíváncsi gőz kiszökött, és a nagy szabadságvágyában a konyhában összevissza lebegett örömeiben. A bejárati ajtón nagy fényességet látott, s elhatározta, hogy kiszökik az égen szálló rokonaihoz.

Odakint iszonyú erővel támaszkodott neki a tél az ajtónak. Be akart törni a meleg lakásba, de az ajtó útját állta. A gőz tett még egy tiszteletkört, és nekirohant az ablaküvegnek. Pillanatok alatt odafagyott, és amolyan szép virágszirom-alakzatot, különböző formákat vett fel. Bárhogy is próbálkozott, hogy visszaszálljon, sehogy sem sikerült, egyre jobban odatapadt.

A gyerekek azonnal észrevették a szép téli látványt, s gyönyörködés közben mindjárt elnevezték jégvirágnak. Sokáig nem mertek hozzányúlni, féltek, hogy ők is odafagnak. Nézegették a jégvirágformákat, amiket még a festő- és grafikusművészek is megirigyelhettek volna, olyan szépek és tökéletesek voltak, hogy utánozni nem lehetett őket.

Aztán véletlenül valamelyik gyerek hozzáért, ottmaradt az ujjlenyomata, s ez felbátorította őket, hogy figurákat, állatokat rajzoljanak rá. Azóta minden gőz, pára, amelyik véletlenül megszökik télen a fazékból, kuktából, így jár. Odafagy az ablakra, s jégvirágként díszíti az ablaküveget.